

Có một thợ nhuộm gia cầm kỳ say mê hội họa, tiền có đủ để việc kinh doanh, ông đầu tư hết vào niềm đam mê sưu tập tranh...

Ông đã sưu tập được một bộ sưu tập đồ sộ với nhiều tác phẩm hội họa có giá trị ... Ông góa vợ và chỉ có duy nhất một đứa con trai, nên ông đã truyền lại niềm đam mê của mình cho con, và ông rất hào khi cậu cũng trở thành một nhà sưu tập nổi tiếng như ông.

Chỉn tranh.

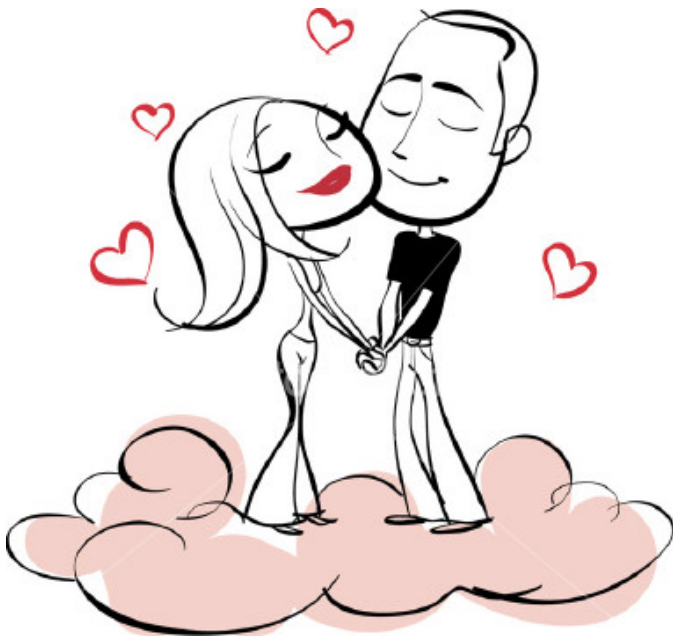
Như mọi thanh niên khác, cậu con trai phải đi lính và ra một trận...

Một hôm, ông nhận được một phong bì màu xám gửi về từ một trận, thông báo rằng: Con trai ông đã mất tích. Không có thể hình dung nổi đau khổ tột cùng của ông, và không khi nào ông không biết đi đâu đã xảy ra với con. Vài tuần sau, ông chợt nhận ra khi nhìn nhận được một phong bì màu xám gửi về như là một tin tức... Trong nỗi buồn tuyệt vọng, tuy không muốn, nhưng ông vẫn tiếp tục bóc bao thư ra... Lá thư khá dài, với nét chữ nắn nót, kể lại ngày cuối cùng của con trai ông ... Trận đánh đã diễn ra ác liệt, con trai ông đã rút về phía sau an toàn... nhưng ngoài trận địa vẫn còn rất nhiều thợ nhuộm binh đang nằm lả... Anh ấy đã quay lại, và đưa về một người bạn... cho đến người cuối cùng, khi về gần đến nơi, anh ấy đã trúng đạn và hy sinh...

Một tháng sau, đêm Noel... Ông không bước chân ra khỏi nhà, lòng lo lắng nhìn những bức tranh và nhớ đến con trai. Ngoài trời, tuyết rơi và trời lạnh. Bông chuông của vang lên trong không gian u tối. Đèn treo của là một chàng trai, một dải xanh vì lạnh, tay ôm một gói to... Chàng trai nói:

- Thành thật xin lỗi quý vị, nhưng tôi chưa nói xong...Giờ tôi xin phép được chúc thà cậ a chậ nhân : “Ngắ i nào sẽ hậ u bậ c chân dung con trai tôi, mậ c nhiên sẽ sẽ hậ u tậ t cậ nhậ ng bậ c còn lậ i”. Và đó cũng là lý do kết thúc buổi đậ giá ngày hôm nay. xin cậ mậ n tậ t cậ quý vị .!

Tậ ng vậ t cậ a tình yêu: Ngắ i Chậ ng Chung Tình

Nhậ ng ngắ i khách trên xe buýt nhìn vậ i vậ thậ ng cậ m khi ngắ i phậ n trậ xinh đậ p lậ n dò lên chậ c xe buýt bậ ng cây gậ y màu trậ ng. Cô trậ tiậ n cho bác tài, và dùng tay dò đậ m tậ ng chậ c ghậ ngắ i, tậ t đi xuậ ng theo lậ i đi gậ a xe và tìm đậ c ghậ trậ ng bác tài đã nói. Rậ i cô ngắ i vào chậ , đậ t chậ c cậ p lên lòng và chậ c gậ y đậ a vào chân.

Đã mậ t năm rậ i tậ ngày Susan, khi ậ y mậ i 30 tuậ i, bậ mù. Do mậ t chậ n đoán y khoa sai lậ m khiậ n cô thành khiậ m thậ . Cô đậ t nhiên rậ i vào mậ t thậ giậ i tậ i đen, phậ n nậ , tuyậ t vậ ng, chậ còn biậ t thậ ng thân trách phậ n. Và cô phậ i bám chậ t vào chậ ng cô, Mark. Mark là mậ t sĩ quan không lậ c và anh yêu vậ vậ i cậ trái tim bậ ng lòng chung thậ y: mậ t tình yêu mãnh lậ t nhậ 5 năm trậ c mậ i yêu nhau.

Khi vậ bậ mậ t thậ lậ c, thậ y cô chìm sâu trong tuyậ t vậ ng, anh xót thậ ng và quyậ t đậ nh giúp vậ lậ y lậ i sẽ c mậ nh cũng nhậ sẽ tậ tin – nhậ ng gì cô ậ y cậ n đậ có thậ tìm lậ i sẽ đậ c lậ p cho bậ n

thân.

Cuối cùng, Susan cảm thấy cô đã sẵn sàng trở lại làm việc, nhưng cô sẽ đi đến đó bằng cách nào? Trước đó cô vẫn thường đi xe buýt, nhưng bây giờ cô quá sợ nên không thể đi lại trong thành phố mới mình. Mark tận nguyện lái xe đưa cô đi làm hàng ngày mặc dù vẫn làm việc cả hai đầu thành phố. Thời đầu, đầu này an ủi Susan, và khi nói cho Mark thấy nỗi đau vì đã làm được việc báo về người và khi mà thời cả anh hỏi người cảm thấy bất an trong mọi chuyện.

Tuy nhiên, chúng bao lâu Mark nhận ra cách sắp xếp như thế không ổn, không giúp được cho Susan hòa nhập với hoàn cảnh mới. Anh thì nói: Susan cảm nhận đi xe buýt trở lại. Nhưng cô còn quá yếu đuối, quá bị quan- cô sẽ phải ngừng như thế nào với những tình huống trên xe? Đúng như Mark đã đoán, Susan kinh hoàng trước ý kiến đi xe buýt như trước.

Cô cay đắng nói: “ Em mù lòa! Làm sao em biết em đang đi đâu? Em có cảm giác anh muốn bắt em.”

Trái tim Mark như vỡ ra khi nghe những lời này, nhưng anh biết mình phải làm gì. Anh hứa với Susan rằng anh sẽ đi xe buýt với cô mỗi sáng và mỗi chiều bao lâu cũng được cho đến khi cô đã quen và thoải mái được.

Quả đúng như vậy. Trong suốt 2 tuần, Mark, mặc bỏ quân phục, đi cùng với trên xe buýt đi với mỗi ngày. Anh dạy cô cách đưa vào các giác quan kia, nhất là thính giác, để xác định xem mình đang ở đâu và làm thế nào để thích nghi được với hoàn cảnh mới. Anh giúp cô kết bạn với các tài xế xe buýt những người có thể trông chừng cô và dành cho cô một chỗ.

Cuối cùng, Susan quyết định cô đã sẵn sàng để tự mình đi xe buýt. Buổi sáng thứ sáu đó, trước khi đi làm, cô vòng tay ôm Mark, người bạn đồng hành xe buýt, người chăm sóc, người bạn tốt nhất đời cô.. Một cô đơn lẻ, nhưng giờ thì biết đến với lòng chung thủy, sự kiên nhẫn cả hai cùng cô. Và vì tình yêu cả hai nên cả. Thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm Mỗi ngày qua đi với những chuyến xe buýt cô tự lên xuống thành công, và Susan cảm thấy như chưa bao giờ cuộc đời chìm trong bóng tối cả cô có thể tiếp tục. Cô đang làm được việc đó. Cô sẽ tiếp tục đi làm mới mình.

Sáng thứ sáu, Susan đón xe buýt đi làm như thường lệ. Khi cô trả tiền vé xuống xe, bác tài nói: “ Đây cháu, bác ghen với cháu đó”. Susan không chắc là bác tài đang nói với mình. Xét cho cùng, còn ai trên đời này lại đem lòng ganh tị với một phụ nữ bỏ mù phải vất vả tìm hi vọng

Chuyện Cơm Đàng: Gia Tài

Tác Giả: Vũ Trung Hiên

Thứ Sáu, 18 Tháng 12 Năm 2009 09:22

sống trong một năm qua? Ngồi yên, cô hỏi bác tài: "Tại sao bác nói bác ghen với cháu?"
Bác tài đáp: "Cháu biết đấy, suốt tuần rồi sáng nào một người đàn ông đi gặp trai một quân phục cũng đứng góc đường nhìn cháu xuống xe. Anh ấy chắc đi cháu bằng qua đường an toàn rồi nhìn cháu đi vào tòa nhà văn phòng.
Anh chàng gọi cho cháu một hồi hôn gió, vẫy tay chào rồi quay đi. Cháu là một phụ nữ thực may mắn."

Nhưng giờ thì một cơn mưa như phúc tuôn trào trên má Susan. Dù cô không thể nhìn thấy Mark, cô vẫn cảm nhận sự có mặt của anh. Cô thực may mắn, may mắn vô cùng. Vì anh đã tặng cho cô một người quý giá hơn cả thế giới giác ngộ của cô, tặng một mà cô chưa từng nhìn thấy mới tin. Tặng một cái tình yêu đã đem ánh sáng đến soi sáng cho nơi chị có bóng tối bao vây.

by Huynh Hue (Dotchuoinon) Nguồn: A Gift of Love

Chuyện cơm tích

Một gã trung niên lang thang vào công viên, tìm đến một ghế đá, ngồi xuống, và khóc nức nức. Chợt thấy một ông già với bộ râu dài, bộ quần áo rách, khuôn mặt nhăn nhó, phúc hắc, nhìn ra từ một góc khuất.

Ông cười hỏi gã trung niên:

- Làm sao con khóc?

Gã mếu máo:

- Thưa cô, con buồn quá, tức quá, không khóc, không chịu được! Nhưng mà cô là ai?

Ông cười mỉm nhìn gã hỏi:

- Con quên rồi sao? Ta là người đã xe duyên cho con gặp với con, hỏi bộ nhớ của năm trước đó!

Gã đàn ông sống sót, với chị gái:

- Vâng, cô là Nguyễn Lão! Vâng, con nhớ rồi.

Ông cười nâng gã đứng dậy, ôn tồn:

- Nhà con, có chuyện gì vậy?

Gã đàn ông kính cẩn:

- Cô hỏi vậy, là cô biết hết rồi. Nên con không dám giấu gì cô. Con vừa bị với con chị một người bạn thân. Con nói một, nàng nói một... Rồi nàng lại còn chê con "Anh là thằng ngu ngốc điếc điếc với với con. Tôi thấy ngu ngốc, mới lấy anh. Biết anh tàn tật như vậy, tôi thà lấy Việt Nam, chứ không sang đây với anh làm gì!"

Nàng còn bảo con "Anh Cút Đi Cho Khuất Mặt Tôi" nữa! Mà con có làm gì nên thế đâu! Con bị cả mình quá, lái xe phóng thế này...

Cô già khoát tay:

- Con nói vậy, là ta hiểu rồi. Nhưng con làm gì để đến nỗi bị vậy là đáng nhẽ vậy?

Gã phân trần:

- Con có làm gì đâu! Với con không thích ăn cá bông lau, chê nó nhớt, nên không chịu mua với.

Con thêm ăn cá bông lau kho, nên ghé chợ, xách vài mẹt con. Rửa cá xong, con xếp phẩm muối, kho để ng, cho vào nồi kho vài lon CoCo, rồi bỏ ng cho u nếm cọt ra bùi cây ngoài chợ. Với con bùi c ra sân, ngửi thấy mùi tanh. Thay vì bỏ o con xốt nếm c thêm, cho hớt mùi, nằng tở ý ra chùi rửa, rồi vào nhà gây chuyện với con...

Nguyễn t Lão vuốt chòm râu bùi c :

- Khi với con bứt đứt gây chuyện, thì con phẫn nộ ng ra sao?

Gã đàn ông nói:

- Dĩ nhiên là con trình bày cái lý chợ a con chợ. Con nói là nằng không làm, thì con làm. Con đâu có sai bỏ o nằng chút xíu vì c gì đâu. Còn cái chuyện tọt nếm c rửa cá ra bùi cây trước nhà, con nhún là ỉu con ỉu, và bỏ o ỉu ra, nằng chợ c n nói "anh làm đi phía trước nhà, anh lo chùi rửa đi". Chợ sao nằng phẫn nộ hành hạ mình, ra ngoài trời ỉu nh làm công vì c đó, để có chợ mà chợ ỉu m ng con???

Ông chợ c ỉu nh :

- Con nói đứt n "cái chợ" là có với nh con đã hiểu đứt đuôi sọt thọt rồi đứt y!

Gã đàn ông tròn mẹt:

- Thọt a chợ nói với y là làm sao, con chợ a hiểu u?

Nguyễn t Lão ti p:

- Con ỉu với với con đã gọt b n m ỉu i năm rồi. Trong suốt thời gian đó, con có nghĩ mình là mẹt ng ỉu i chợ ng hoàn toàn không? Có bao giờ con làm đứt u gì cho với con phẫn nộ heo hơn, đâu khi chợ a?

Gã ng n ng mẹt vài giây, rồi ỉu p ứng:

- Vâng, con phẫn nộ nhún là mình đã có mẹt sọt hành để ng bứt x ng, ỉu a đứt với, bứt bứt ch lẳng nhặng, vui chợ ỉu nh u nh t, say sọt a với b n bè ...

Ông lão ng t ỉu i gã:

- Thôi, nhọt với y cũng đứt rồi. Con nên nhún là hôm nay, với con đã nói năng nhọt thọt đứt với con, chợ ng phẫn nộ vì chuyện con tọt thau nếm c rửa cá ra sân trước đâu. Phẫn nộ ng chợ a với con là kết quả tích tụ lâu ngày chợ a bứt bao nhiêu cay để ng, buồn giận, đau khổ, mà nằng đã phẫn nộ n rằng chợ u để ng tọt khi với chung sọt ng với con đứt y. Nhọt là ng ỉu i phẫn nộ khi gọt b n c vào tu ỉu sáu m ỉu i, thấy mình đã có nhọt ng triu chợ ng già nua, nhan sọt bứt đứt u phai nhọt. Họt đứt y m c c m, và đứt t đứt t ỉu thân. Ta tọt ng con là ng ỉu i họt r ng, hiểu nh u, ỉu ra con phẫn nộ bứt đứt u y chợ ?

Gã đàn ông chốt thọt h n với nhọt ng ngày tháng hoa m ng h n b n m ỉu i năm xọt a ỉu thành phố Saigon thân yêu, khi gã với a ngoài hai m ỉu i, gọt ng ỉu i thi u nọt ki u di m đó, say mê theo đứt ỉu nằng, và đã vọt t qua nh u trọt ng ỉu i đứt đứt c kết hôn với nằng.

Nằng đã sinh cho gã nhọt ng đứt a con ngoan, thay gã đứt y con sọt ng ngay lành, và giọt lòng chung thọt y trọt n với n với i gã suốt hàng chợ c năm, mà vì chính chợ n, tù tọt i, vọt t biên, gã phẫn nộ sọt ng xa cách nằng.

Gã không thọt quên nhọt ng ngày b n họt n, đói khát trong tù, nằng đã ỉu n ỉu i cọt trăm d m đứt ng, đi xe ỉu a, xe thọt, ỉu i bọt, vác nhọt ng bao đứt ăn, thu c men, giúp h n sọt ng sót. Rồi với a đứt c thọt, h n đã vọt t biên ngay, đứt nằng ỉu ỉu i ti p tọt c vọt t với nuôi đàn con đứt i.

Tối ngày về chợ ng đoàn t, vì gã ch là anh th l p ráp đi n t, l ng t i thi u, đ ph giúp gã, nàng đã ph i đi làm m y hăng may trong su t m i năm, c ngày hít th b i v i, khói thu c lá, nghe nh ng l i ch c gh o, ti ng ch i th c a đám th đàn ông cùng hăng, bu i tr a đem theo h p c m hay gói mì, đ m i tu n đem v m t vài trăm góp vào ti n nhà, ti n xe...v i gã.

M i m y năm M trôi qua th t nhanh.

Bây gi con cái đã l n, có gia đình, công vi c làm, s ng xa v chợ ng gã.

V gã đã thôi đ n shop may, vì b i v i và khói thu c, cùng công vi c lao l c đã gây cho nàng b nh đau bao t n ng n .

H n cũng s p v h u, ch còn làm part-time cho m t hăng ti n.

Hai v chợ ng già t ng s s ng n t nh ng ngày tháng êm đ m bên nhau. Nh ng l m khi, ch vì m y chuy n không đâu, đã có nh ng tr n đ u kh u k ch li t, mà r t cu c, v h n xách g i qua ng phòng bên c nh, gài ch t c a l i, còn h n thì t ái, cũng ch ng ch u qua gỗ c a làm lạnh! Gã ch t m m t ra. Ông lão v n còn đ ng đó. Gi ng ông ôn t n:

- Con th y đó, còn đ c cãi nhau v i ng i mình th ng yêu, là con v n còn h nh phúc đ y!

Nh ng cãi c , dù d d i th nào đi n a, chính con là ng i s ph i làm lành v i v con.

Con hãy luôn tâm ni m mình là ng i may m n, vì m t s b n con đang s ng trong cô đ n, đau đ n, ti c nu i, nh th ng ng i b n đ ng c a h đã r i kh i tr n gian này quá s m.

Con đ ng bao gi dùng lý l đ h n thua v i v con h t.

N u l có lúc nào nàng nóng gi n, l n ti ng la r y, hay th m chí, m ng ch i con, đu i con ra kh i nhà, con cũng đ ng bao gi ph n ng nông n i, tr đũa, nói l i nh ng l i xúc ph m t ng t, vì mình là đàn ông, ph i đ l ng và tha th ..

Gã l ng nghe, nh mu n u ng l y nh ng l i ân c n, yêu th ng, c a v th n đã k t tóc xe t cho v chợ ng gã. Gã v a đ nh nói thì ông lão đã v y tay:

- Thôi, ta nói ít, mong con hi u nhi u. Lúc nào con có vi c c n, c l i đây tìm ta.

Gã v a toan quì xu ng, chào t giã ông c , thì th y cánh tay mình h t ph i thành gh xi măng phía sau. Thì ra, h n v a t nh gi c sau m t thoáng m m màng trong công viên thành ph .

Nhìn quanh, gã th y c nh s c mùa Thu chi u nay có v m áp h n. Gã ng i đ y, lim dim, nh l i bi t bao nhiêu đi u t t đ p n i v h n, và th y c n nóng gi n v a qua c a nàng ch ng đáng gì đ h n ph i ch p nh t, bu n phi n.

Gã nh l i cu n phim "Love Story", đã đi xem v i nàng R p Minh Hiên, Long Xuyên, h i hai đ a m i l y nhau, trong đó nhân v t chính nói m t câu mà thiên h đã trích đ n cho đ n mòn đi r i "Love Is Never Having To Say You're Sorry!"

Bây giờ, mái đầu đã bạc quá nửa, gã mỉm nhún nhún ra mắt điếu quan trọng trong cuộc sống lứa đôi, là lúc khi cần phải nói trên thành ra "Love Is Always Being The First To Say I Am Sorry!"

Gã tâm đắc với một lời khuyên đã đọc ở đâu đó: "Nếu bạn thật sự yêu một người nào đó, thì dù bạn có lỗi hay không, nếu người ấy giận bạn, bạn hãy cố nhận lỗi trước đã."

Gã khoan khoái đứng dậy, mỉm cười bắt đầu câu ca quen thuộc thuở xưa thò tay hát cho nàng nghe, khi hai đứa thì thầm nhau

"Anh yêu nhất đôi môi hồng
Yêu đôi mắt say mê
Anh yêu tóc em buông dài
Yêu em tình ngọt ngào.
Anh yêu mãi đôi tay mềm
Yêu em lúc em đàn
Anh yêu tiếng ca êm dịu
Khẽ hát câu du dương
Chỉ u chi u bên nhau nhìn trăng vàng
Tay cầm tay ta cùng mơ màng
Xây đắp mộng đẹp cho tương lai
Thì yêu nhau mãi mãi...."

Gã mớ máy xe, lái đờn ngôi chồ Mớ gờn nhà, vào gian hàng bán táo Fuji, thồ táo vồ hờn ớ a thích nhồ t, mua cho nàng mớ t bớ c táo thồ t to...

Gã mớ cớ a, bớ c vào nhà. Trong bớ p, vớ gã đang đờn gờ a cái thồ t, con dao, tô nhồ a ớ p cá, gã dùng ban nầy, hầy còn bớ trong bớ n rớ a chén đĩa.

Gã đờ t nhồ gói táo lên counter bên cớ nh vớ, rớ i vòng tay choàng quanh ngớ ớ i nàng, không cho nàng kớ p vùng vớ y. Miớ ng gã ớ p úng:

- Anh xin ớ i em. Đờn gờn anh nớ a!

Vớ gã nhìn gói táo:

- Hôm nay, bao nhiêu mớ t pound?

Gã đáp:

- Mớ t đờn g.

Vớ gã tiớ c rớ :

- Vớ y mà hôm qua, ớ chồ Viớ t Nam, hớ bán có 69 xu, em không mua!

Tớ nhiên, gã thớ y thớ ớ ng vớ gã quá! Tớ i nghiớ p, nàng chớ ng bao giớ đưa đòi, sớ m sớ a nhồ mớ t sớ phớ nớ khác. Lúc nào nàng cũng sớ ng giớ n đờ, tớ n tiớ n, luôn dành nhồ ng cái tớ t nhồ t cho chớ ng, cho con.

Vớ n ôm chớ t nàng trong tay, gã hớ i:

- Em hớ t giớ n anh rớ i chớ ?

Nàng cớ ớ i:

- Sao mà anh cù ớ n thớ ? Còn giớ n anh, ngu gì ngớ ớ i ta đờn gờ a chén đĩa cho anh, nhồ thớ này!

Gã thớ y trong lòng hân hoan, tớ ng bớ ng nhồ mớ hớ i.

Gớ c đờ u lên vai ngớ ớ i vớ, gã say sớ a hít hà mùi hớ ớ ng bớ kớ t tớ a ra tớ suớ i tóc nàng. Gã thớ y mớ t mình bớ ng cay, và môi mớ n ớ ớ t!

4 tháng 12, 2009